

Gast spreker Nelly Maes
Identiteit :Vlaming ,Belg(?) Europeaan

Onze identiteit

Vlaming zijn is vanzelfsprekend voor wie hier geboren is maar moet ook gelden voor wie hier woont, werkt, opgroeit of inwijkt.

Voor wie geboren is in een Vlaams dorp zoals ik, in 194, is dat vanzelfsprekend. Je wordt opgevoed in het Nederlands, met afschuw voor de oorlog en geweld dat je zelf hebt meegemaakt .

Met een grote vrijheidsdrang, streven naar gerechtigheid en democratie.

Je hebt rechten en plichten maar je wil geen tweederangsburger zijn .

Je verzet je tegen discriminatie als Vlaming maar ook als vrouw.

Voor wie hier aankomt als anderstalige is dat niet vanzelfsprekend. Als we een gemeenschap willen vormen vergt dat grote inspanningen van de nieuwe Vlamingen maar ook van ons.

Zijn wij daartoe bereid? Vinden zij de openheid bij en de hulp? Dragen wij samen bij aan de toekomst?

De taal is gans het volk zie Prudens Van Duyse maar is het volk ook niet al zijn talen ?

Met het Nederlands als gemeenschappelijke taal moet dat lukken .

Identiteit als Belg problematisch?

De Belgische staat is het Resultaat van onderhandelingen tussen de grote mogendheden na de nederlaag van Napoleon In Waterloo. Zij voegden diverse regio's en cultuurgemeenschappen samen tot een bufferstaat, aanvankelijk verenigd met Nederland maar met instemming van Engeland vijftien jaar later in 1830 tot de Belgische Staat .

Ik wil hier Professor Malik, met Britse en Pakistaanse achtergrond, citeren: "Een staat die zijn geboorte dankt aan zulke interventies van buitenaf blijkt kwetsbaar en volatiel".

Hij bedoelde Afghanistan natuurlijk met al zijn stammen, etnische en godsdienstige minderheden die door Russen en Britten verplicht werden om een gecentraliseerde bufferstaat te vormen. Sindsdien was er permanent oorlog en gewapend verzet .

Ook de Amerikanen, geholpen door hun Europese bondgenoten hebben er met twintig jaar oorlog geen natie kunnen opbouwen, zelfs niet een einde kunnen stellen aan de terreur wat de eerste ambitie was.

Na 170.000 dodelijke slachtoffers en 2.000 miljard dollar (dat grotendeels besteed werd aan wapens en militair materieel in de V.S.) moesten zij Afghanistan verlaten. Sindsdien heerst de chaos. Zelfs de gunstige resultaten die door onderwijs en ontwikkelingssamenwerking (onder militair gezag) werden bereikt dreigen verloren te gaan. Vrouwen worden na 20 jaar weer uitgestoten, opgesloten, bedreigd en vermoord. Andere machten Turkije, Rusland en vooral China zullen het vacuüm vullen ten eigen bate.

Vlaanderen maakt sinds 1830 deel uit van de Belgisch staat en de Vlamingen vormden er de van bij het begin de meerderheid in de bi-nationale staat, al bleek dat niet uit de wijze waarop het land werd bestuurd.

De geschiedenis leert ons dat Vlaanderen in zijn duizendjarige geschiedenis periodes van grote bloei heeft gekend maar ook steeds moest afrekenen met interne verdeeldheid en strijd leveren tegen vreemde heersers.

Ondanks oorlogen, bezettingen en periodes van diepe armoede hebben de Vlamingen stand gehouden met hun taal en cultuur. Onze ligging en de werkkraft van de bevolking heeft telkens een economische heropstanding mogelijk gemaakt.

De geschiedenis van de Vlaamse strijd voor de eigen identiteit werd van in de 19^e eeuw gevoerd met vreedzame middelen als een strijd voor ontvoogding en zelfbeschikking. Taalstrijd en sociale strijd werden geweldloos gevoerd. Aan het front van de eerste Wereldoorlog groeiden de politieke eisen voor zelfbestuur en godsvrede. Dit testament bleef de Vlaamse beweging inspireren, ondanks de ontsporingen van activisme en collaboratie, onder het motto van "Nooit meer oorlog". Door jarenlange moeizame strijd verkreeg Vlaanderen eigen bevoegdheden, een eigen Vlaams parlement en een eigen regering. Maar deze strijd is niet ten einde. De federale staat blijft zijn middelen hoofdzakelijk halen bij de Vlaamse belastingbetaler en toch is het mogelijk dat wij vandaag een federale regering hebben die in Vlaanderen geen meerderheid heeft.

Toonaangevende Europese identiteit

Vlaanderen is een exportregio. Onze havens zijn een bron van welvaart, maar wij maken ons zorgen over de belasting van ons leefmilieu, over de gevolgen voor klimaat, verkeersveiligheid, natuur en beslag op onze schaarse open ruimte. Onze Europese identiteit maakt deel uit van onze identiteit. Dat leren wij uit onze geschiedenis, dat stellen wij vast van Rome tot Kopenhagen. Maar van Coppieters hoorde ik voor het eerst in mijn jonge jaren: "Wij moeten Vlamingen zijn, om Europeer te worden".

Wij zijn bij uitstek een open economie en derhalve moet onze horizon breder zijn dan België, minstens Nederlands en Europees. Onze Europese identiteit wordt op de proef gesteld.

Van 6 staten is Europa gegroeid tot 27, op basis van vrijwillige toetreding, als een vredesproject na de tweede Wereldoorlog. Toch is de eensgezindheid ver te zoeken. De

Brexit is een verzwakking. De besluitvaardigheid van de 27 lidstaten is bijzonder zwak. Slechts bij een diepe crisis kunnen stappen vooruit gezet worden.

Met moeite werd de Euro gered, de bankencrisis overwonnen, de pandemie van corona gezamenlijk aangepakt en Europese middelen voor de relance gecreëerd.

Maar inzake zorgen voor mensenrechten, onafhankelijke justitie worden de schendingen niet bestraft. Inzake veiligheid spreken de staten niet met één stem en blijven wij afhankelijk van de Verenigde Staten ondanks de vele miljarden die elke Europese lidstaat aan bewapening besteedt. Waartoe dat geleid heeft zien wij in Afghanistan.

De Verenigde Staten zijn niet meer de supermacht van weleer, China ontwikkelde zich tot een wereldmacht. De zo geroemde vrije markt en hun lidmaatschap van de WTO heeft aan de gewone Chinezen niet de vrijheid gebracht die er volgens president Bush voor hen uit de toenemende handel zou voortkomen.

Dat omgekeerde gebeurde zien wij vandaag in Hongkong, bij de Oeigoeren. Wat morgen in Taiwan? Zullen wij meegesleurd worden in een strijd voor de hegemonie?

De Europese Unie moet zeker geen superstaat worden. De keuze voor eenheid in diversiteit blijft de juiste. Maar waarom weigeren EU -staten als Frankrijk en Spanje dan de diversiteit binnen hun eigen grenzen te erkennen en de regio's de erkenning te geven waar zij democratisch en geweldloos aanspraak op maken?

Besluit

- Als Vlaming ben ik niet altijd fier op wat wij verwezenlijken, Ik voel mij wel mee verantwoordelijk voor de toekomst. De staatshervorming moet verder gezet worden inzake bevoegdheden en middelen zonder de verworvenheden prijs te geven. De tweeledigheid via de twee grote cultuurgemeenschappen mag niet prijsgegeven worden in ruil voor vier gewesten waarvan Vlaanderen dan, zonder Brussel, één gewest zou zijn (tegen drie?). Ik roep alle verkozenen in het Vlaams Parlement op om er eindelijk werk van te maken. Het Vlaams parlement mag geen afspiegeling zijn van het Belgisch politiek machtsspel tussen partijen . Van alle leden, van alle Vlaamse parlementsleden van alle partijen in Vlaanderen verwachten wij de verdere uitbouw van een zelfstandig Vlaanderen en een daadkrachtiger inzet voor de toekomst. Alleen daardoor kan de afkeer van huidige partijpolitiek gekeerd worden.

- Brussel moet de hoofdstad van Vlaanderen blijven waar de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid opneemt in volle transparantie .

- Slechts als een moderne en efficiënte Confederatie heeft België overlevingskansen .

- Als Europeaan droom ik van een Europese Unie waarin niet alleen staten maar ook regio's en culturele minderheden, in hun eigenheid worden erkend en hun ontwikkeling wordt bevorderd.

- De zorg voor de veiligheid van de Europese lidstaten en volkeren mag niet leiden tot het klakkeloos nahobbelen van de [V.S. in](#) hun competitie met China .Nooit meer willen wij meegesleurd worden in zinloze oorlogen. Europa moet een vredesproject blijven. De

Europese staten moeten met één stem leren spreken over de toekomst binnen de vredesdriehoek van ontwikkeling, ontwapening en mensenrechten. "Nooit meer oorlog" moet meer dan ooit de leidraad zijn voor de toekomst .

AAN
DE **IJZER**